

U IME NARODA

OKRUŽNI SUD U LESKOVCU, u veću sastavljenom od sudije: Gorana Petronijevića, kao predsjednika veća, sudija Brankice Dašić i sudija porotnika Šparavalo Dušana, Živković tihomira i Krstić Radovana, kao članova veća, sa Ljiljanom Mirjačić, kao zapisničarem, u krivičnom predmetu protiv okrivljenog ADEM HISANA i dr. zbog krivičnih dela terorizma iz člana 125. kažnjivog po članu 139. stav 1. KZ SRJ i udruživanja radi neprijateljske delatnosti iz člana 136. stav 2. u vezi stava 1. u vezi člana 125. KZ SRJ, rešavajući po optužnici OJT u Peći Kt.br. 109/98 od 3. 12. 1998. godine, a koja je preuzeta od strane OJT-a u Leskovcu aktom Kt.br. 139/99 od 13. 10. 1999. godine, po održanom glavnom i javnom pretresu dana 10. 01. 2000. godine, po prethodnom saslušanju zamenika OJT Zorana Babića, branioca okrivljenog - advokata Dragana Zonjića i samog okrivljenog, je doneo i javno objavio

P R E S U D U

Okrivljeni ADEMI HISEN, od oca Avdulja i majke Djuriše rođjene Lama, rođenog 14. 06. 1944. godine, u selo Molić, SO Djakovica, gde i sada prebiva, albanac, državljanin SRJ, neosudjivan, nalazi se u pritvoru od 3. 06. 1998. godine, kada je lišen slobode.

Okrivljeni SULJA AVNI od oca Uka i majke Milene rođjene Radosavljević, rođenog 25. 08. 1958. godine, u selo Loznica sa prebivalištem u selu Molić opština Djakovica, albanac, državljanin SRJ, do sada neosudjivan, nalazi se u pritvoru od 3. 06. 1998. godine, kada je lišen slobode.

K R I V I S U

ŠTO SU I TO:

1. *Okrivljeni ADEMI HISEN*, u nameri ugrožavanja ustavnog uredjenja i bezbednosti SRJ preduzeo opšte-opasne radnje i time izazvao opasnost za živote ljudi na način što je kao pripadnik terorističke organizacije zvane "OVK", zajedno sa Rama Besimom i Hodža Bedrijom, naoružan poluautomatskom puškom kalibra 7,62 mm, dana 30. 05. 1998. godine, u selu Molić 50 Djakovica iz svoje kuće otvorio vatru na pripadnike Vojske Jugoslavije koji su vršili redovno snabdevanje karaule "Košare" i tom prilikom ugrozio život pripadnika ove granične jedinice Vojske Jugoslavije.

- čime je izvršio krivično delo terorizma iz člana 125. kažnjivog po članu 139. stav 1. KZ SRJ.

2. *Okrivljeni SULJA AVNI*, tokom meseca marta 1998. godine, u selu Molić, 50 Djakovica, u nameri ugrožavanja ustavnog uredjenja i bezbednosti SRJ, postao pripadnik udruženja lica stvorenog radi vršenja krivičnog dela terorizma iz člana 125. KZ SRJ, na način što je pristupio DTG za selo Molić, koje deluju u sastavu terorističke organizacije zvane "OVK", pa je naoružan lovačkom puškom držao stražu na prilazima sela sa zadatkom sprečavanja pripadnika Vojske Jugoslavije i MUP-a Republike Srbije, u vršenju redovnih dužnosti.

- čime je izvršio krivično delo udruživanja radi neprijateljske delatnosti iz člana 136. stav 2. u vezi stava 1. u vezi člana 125. KZ SRJ.

Primenom napred navedenih zakonskih propisa i odredbi članova 3, 5, 33, 38, 41, i 50. KZ SRJ, SUD IH

O S U D J U J E

Okrivljenog ADEMI HISENA, - NA KAZNU ZATVORA U
TRAJANJU OD 15. (PETNAJEST) GODINA.

Okrivljenog AVNI SULJU, - NA KAZNU ZATVORA U
TRAJANJU OD 2. (DVE) GODINE.

- vreme provedeno u pritvoru, okrivljenima se IMA
URACUNATI u izrečenu kaznu.

OBAVEZUJU SE okrivljeni da sudu na ime troškova
krivičnog postupka plate iznos od po 650 dinara, a na ime
paušala iznos od po 2.000 dinara, sve u roku od 15 dana po
pravosnažnosti presude pod pretnjom izvršenja.

Na osnovu člana 60, 62. i 69. KZ SRJ, prema
okrivljenom SULJA AVNIJU - izriče se

MERA BEZBEDNOSTI

ODUZIMANJA PREDMETA

Predmetnog naoružanja i opreme i to: automatska
puška kineske proizvodnje broj 073468-89, lovačka puška
"bokerica" kalibra 12 mm, broj H-04999, 2 ručne bombe
kineske proizvodnje, upaljač za ručnu bombu, kineske
proizvodnje, 100 komada metaka kalibra 7,62 mm, 2 metka
lovačka kalibra 12 mm, jedna čojana bluza JNA, jedne
pantalone čojane JNA, košulja M-77 SMB, kapa čojana
"titovka", pantalone ribarske, 2 vetrovke maskirne - nato,
dvoje pantalona maskirnih - nato, putna isprava, pasoš SRJ
na ime Ethem Emina broj 000435359, putna isprava pasoš SRJ
na ime Čuni Hilmi broj 726016, putna isprava pasoš SFRJ na
ime Ethem Miftar broj 223686, putna isprava SFRJ pasoš na
ime Zeča Bekrije br. 410606, članska knjižčica DSK na ime

Ethemi Miftar, poziv za vežbu iz 1982. godine, za Hasana Hisena, ranac borbeni - švedski - 1. komad i platnena torba - crvene boje.

O B R A Z L O Ž E N J E

Optužnicom OJT u Peći Kt.br. 109/98 od 3. 12. 1998. godine, a koja je preuzeta od strane OJT u Leskovcu aktom Kt.br. 139/99 od 3. 10. 1999. godine, okrivljenima je stavljeno na teret izvršenje krivičnog dela terorizma iz člana 125. kažnjivog po članu 139. stav 1. KZ SRJ, na glavnom pretresu zamenik OJT-a je izmenio optužnicu činjenično u pogledu obadva okrivljeni, a u pogledu prane kvalifikacije samo u pogledu okrivljenog Avni Sulje kome je stavio na teret izvršenje krivičnog dela udruživanja radi neprijateljske delatnosti iz člana 136. stav 2. u vezi stava 1. u vezi člana 125. KZ SRJ, i predložio je da ih sud oglasi krivim i kazni po zakonu, te da posle donošenja presude prema drugom okrivljenom sud produži pritvor.

Na predlog OJT sud je na glavnom pretresu 10. 01. 2000. godine, doneo rešenje da se prvookrivljenom Ademu Hisenu sudi u odsustu jer su u konkretnom slučaju ispunjeni svi uslovi predviđjeni odredbom člana 300. stav 3. ZKP-a.

Okrivljeni Ademi Hisen, u iskazu iz prethodnog postupka je objasnio da, živi u selu Molić - SO Djakovica, da je kritičnom prilikom glavni štab terorističke organizacije "OVK" bio u selu Smolnice i da je jedna delegacija iz njegovog sela koju su sačinjavali: Selim Zuberi, Afrim goći, Mensur Rustemi, Ali Jupa i Smail Hiseni, uspostavili kontakt sa istim štabom, kao i da su potom 15. 03. 1998. godine, u selu Molić održali sastanak i da su tom prilikom rekli da selo treba da se naoruža, da je on između ostalih glaseo da se selo naoruža kao i da su zatim

skupljali novac radi ilegalne nabavke vojnog naoružanja u Republici Albaniji za potrebe "OVK", te da je on tom prilikom dao 100 DM. Naveo je da su posle toga 33 seljana otišli u Republiku Albaniju, kao i da su otom doneli u selo 11. pušaka. Istakao je da, nešto kasnije su Afrim Goći, Mensur Rustemi i Haljilj Bajrami, iz štaba sela Smolnice doneli u selo Molić naoružanje i to: ručni baca, jedan puškomitraljez i jedan mali minobacač. Objasnio je, da su potom naoružanje i to: između ostalih zadužili: Mejdi Ademi, Zenelj Avdulji, Besim Avdulji, Fadilj Meziri, Hajdar Beća, Rasim Hiseni, Seljim Hiseni, Ljuzi Mrama kao i da je i on zadužio jednu poluautomatsku pušku. Istakao je da, se obuka pripadnika "OVK" iz njegovog sela vršena je u selu Smolnici i da su tom obukom rukovodili ljudi koji su došli iz inostranstva poznati pod pseudonimom "tigar", "korab" i "konab". Naveo je da su Goći Afrim, Rustemi Mensur i Bajrami Haljilj, bili u užem rukovodstvu "OVK" sela Molić, te rukovodili napadom pripadnika "OVK" sela Molić na pripadnike Vojske Jugoslavije i policije Republike Srbije u bližoj i široj okolini sela, i to 29. 05. i 30. 05. 1998. godine. Istakao je, da je on tom prilikom video tenkove Vojske Jugoslavije, kako idu putem prema selu i da je na njih pucano iz različitog naoružanja, da je od njega, zatim okrivljeni Avni Sulja, uzeo lovačku pušku i napunio je patronama, te da je on potom iz poluautomatske puške ispalio više hitaca u pravcu nepoznatih lica, kao i da je potom pobeo u pravcu nekih livada gde je zalegao u neko udubljenje i da se tek ujutru vratio svojoj kući - 30. 05. 1998. godine i da je tada već u selo došla vojska Jugoslavije, naveo je da je tom prilikom u kući pored okrivljenog Avni Sulje, zatekao Rama Besima i Hodža Bedriju koji su bili naoružani kao i da su mu tom prilikom isti rekli da su pre 7. dana bili u selo Morine gde su učestvovali u napadu na pripadnike policije i to u pravcu sela Ponoševca, kao i da su se posle kontranapada policije povukli u selo Molić. Istakao je da posle nekog vremena da je neko lupao na kapiju od dvorišta njegove kuće i da je okrivljeni Avni Sulja otišao da vidi ko je, da kada se vratio da je rekao da je u pitanju vojna policija i da im

je rekla da se predaju, ako i da su zatim Rama Besim i Hodža Bedrija pobjegli iz kuće preskočivši zid dvorišta, a da su prethodno u kući ostavili naoružanje: jednu automatsku pušku i dve ručne bombe, te da je on svoju poluautomatsku pušku sakrio u obližnjoj livadi. Objasnio je da pošto je okrivljeni Avni Sulja ostao u njegovoj kući da ga je policija odmah uhapsila a da je on sutradan sakrio pušku na tavanu i da je potom krenuo putem u selo Batuše kod nekih rođjaka, kao i da ga je zatim zaustavila patrola vojne policije koja ga je lišila slobode i privela u Diskovicu, kao i da je on pripadnicima policije pokazao mesto gde je sakrio poluautomatsku pušku.

Okrivljeni Avni Sulja, u odbrani iz pethodnog postupka je objasnio da, je sredinom marta 1998. godine, u selu Molić održan sastanak i da posle istoga ljudi u selu su počeli da se naoružavaju radi odbrane od vojske Jugoslavije i Policije Republike Srbije, te da su posle sastanka Gođi Afrim, Rustemi Mensur, Rama Miftar i Bajrami Haljilj otišli u selo Smolnice gde je bio smešten glavni štab "OVK" kao i da su potom otišli u Republiku Albaniju radi dopremanja vojnog naoružanja za potrebe "OVK", kao i da su ova lica kritičnom prilikom nosili vojne uniforme sa oznakom "OVK". Naveo je, da je u selu bilo oko 30 naoružanih pripadnika "OVK" i da je negde oko 28. 05. 1998. godine, primetio da se pripadnici Vojske Jugoslavije približavaju putem prema selu, kao i da su teroristi tom prilikom na pripadnike vojske Jugoslavije otvorili oružanu vatru i da se on zatim sklonio u kući okrivljenog Ademi Hisena kao i da su u toku noći u kuću okrivljenog Ademi Hisena došli Rama Besim i Hodža Bedrija. Objasnio je, da sutradan oko podneva je došla vojna policija i da im je rekla da se predaju, te da su okrivljeni Ademi Hisen, Hodža bedri i Rama Besim pobjegli iz kuće a da su pripadnici policije potom izvršili pretres kuće i našli predmetno naoružanje odnosno lovačku pušku i automatsku pušku i njega lišili slobode. Na glavnom pretresu okrivljeni je dopunio odbranu iz prethodnog postupka utoliko što je objasnio da je policija prilikom pretresa u kući okrivljenog Ademi Hisena, našla i dve vojne uniforme.

Proveravajući odbrane okrivljenih sud je na glavnom pretresu izvršio uvid u: fotodokumentaciju, potvrdu vojne policije V.P. 8070/3 od 29. 05. 1998. godine, službenu belešku organa bezbednosti od 3. 06. 1998. godine, izveštaj o identifikaciji lica - prvookrivljenog Ademi Hisena, kao i kaznenu evidenciju za okrivljene.

Sud je cenio i druge dokaze i predloge, ali ih ovde posebno ne navodi jer smatra da nisu od bitnog uticaja na utvrđeno činjenično stanje.

Iz službene beleške organa bezbednosti od 1. 06. 1998. godine, se utvrđuje da je kritičnom prilikom okrivljeni Ademi Hisen, iz svoje kuće otvarao oružanu vatru iz pešadijskog naoružanja na pripadnike Vojske Jugoslavije, te da je potom od pripadnika Vojske Jugoslavije lišen slobode kao i da je prilikom pretresa kuće okrivljenog Hisena, pronađeno vojno naoružanje i to jedna poluautomatska puška i manja količina municije kalibra 7,62 mm, za istu.

Iz potvrde o oduzetim predmetima Vojne policije V.P. 8070/3 od 29. 05. 1998. godine, se utvrđuje da su službena lica vojne policije od okrivljenog Sulja Uke oduzeli od vojnog naoružanja i opreme izmedju ostalog i: automatsku pušku kineske proizvodnje br. 073468-89, lovačku pušku "bokericu" br. H-0499, dve ručne bombe kineske proizvodnje, dve maske uniforme - nato, borbeni ranac, 4 putne isprave - pasoše kao i 100 komada municije kalibra 7,62 mm i patrone kalibra 12 mm.

Iz fotodokumentacije KU. 53/98 od 29. 05. 1998. godine, se utvrđuje, izgled vojnog naoružanja i vojne opreme koje su od okrivljenog Sulja Uke oduzeli pripadnici vojne policije prilikom pretresa kuće okrivljenog Ademi Hisena.

Analizirajući odbranu okrivljenog kao i sve izvedene dokaze u smislu člana 15. i 347. ZKP-a sud je utvrdio činjenično stanje i odlučio kao u izreci nalazeći da

su se za to stekli svi zakonski razlozi.

Naime, 15. 03. 1998. godine, pripadnici DTG tzv. "OVK" sela Molić, SO Djakovica i to: Selim Zuberi, Afrim Gođi, Mensur Rustemi, Ali Jupa, i Ismaili Hiseni, otišli su u glavni štab "OVK" a koji je bio smešten u selu Smolnica SO Djakovica. tada su se potom vratili u svoje selo a po dobijenim instrukcijama iz glavnog štaba, organizovali su sastanak u selu na kome je između ostalih prisustvovao i sam okrivljeni Adem Hisen. Na sastanku je tom prilikom odlučeno da selo treba da se naoruža, a za takvu odluku između ostalih glasao je i okrivljeni Ademi Hisen, koji je potom i dao kao prilog 100 DM, za ilegalnu nabavku vojnog naoružanja za potrebe "OVK" u Republici Albaniji. Ubrzo zatim 30-tak pripadnika diverzantsko-terorističke grupe tzv. "OVK" sela Molić je otišlo u Republiku Albaniju radi dopremanja vojnog naoružanja i zatim su u selo doneli puške, a koje su potom podeljene pripadnicima "OVK" i to: Mejdin Ademiu, Zenali Avdulji, Besin Avdulji, Fadilj neziru Hajdar Beđir, Rasim Hiseni, Seljim Hiseniu, Ljuzim Rami, a tom prilikom i sam okrivljeni Ademi Hisen je zadužio jednu poluatomatsku pušku sa pripadajućom municijom kalibra 7,62 mm. Nešto kasnije Afrim Gođi, Mensur Rusteni i Haljili Bajrim, koji su bili obučeni u vojne uniforme sa oznakama "OVK", a koji su kritičnom prilikom bili u užem rukovodstvu DTG tzv. "OVK" sela Molić su otišli u selo Smolnice, odakle su u selo doneli vojno naoružanje i to: ručni bacač, puškomitraljez i jedan mali minobacač. U selo Smolnice je vršena obuka pripadnika "OVK" i na istu obuku su išli kritičnom prilikom i pripadnici "OVK" sela Molić, a koju obuku su organizovali ljudi koji su došli iz inostranstva pod pseudonimom: "tigar", "korab" i "konaz". Afrim Gođi, Mensur Rusteni i Haljili Bajram su rukovodili oružanim napadom pripadnika DTG tzv. "OVK", sela Molić, a koji su oni vršili na pripadnike Vojske Jugoslavije i pripadnike Republike Srbije u širem i užem reonu sela. 30. 05. 1998. godine, naišla je kolona pripadnika Vojske Jugoslavije putem ka selu Molić i na njih su teroristi tzv. "OVK" otvorili oružanu vatru iz pešadijskog naoružanja. Okrivljeni Avni

sulja koji se tom prilikom nalazio u kući okrivljenog Ademi Hisena uzeo je od istog lovačku pušku, napunio je sa patronama i otišao na prilaze sela da čuva stražu u cilju sprečavanja pripadnika Vojske Jugoslavije u vršenju redovnih aktivnosti, međjutim, tom prilikom je i sam okrivljeni Ademi Hisen iz svoje kuće i to iz zadužene poluatomatske puške otvarao oružanu vatru na kolonu Vojske Jugoslavije. Zatim je okrivljeni Adem Hisen pobjegao iz svoje kuće i sakrio se u obližnje livade i tek se ujutru vratio svojoj kući gde je zatekao okrivljenog Avni Sulju koji se u međjuvremenu tu sakrio kao i dvojicu pripadnika TDG sela Molić Rama Besima i Hodža Bedriju, a koji su tom prilikom bili oporužani jednom automatskom puškom i sa dve ručne bombe kineske proizvodnje, a koji su se u toku noći sklonili u kuću okrivljenog Ademi Hisena. Tom prilikom Rama Besim i Hodža Bedrija su okrivljenom Ademi Hisenu ispričali kako su pre 7 dana u selu Morine učestvovali u napadnu na pripadnike policije i to u pravcu sela Ponoševca, kao i da su se zatim posle kontranapada policije povukli u selo Molić. Oko podneva je došla vojna policija i tražila je od okrivljenog Avni Sulje, okrivljenog Ademi Hisena, Rama Besima i Hodža Bedrije da se predaju i tom prilikom okrivljeni Ademi Hisen, Rama Besim i Hodža Bedrija su uspeli da pobjegnu dok su pripadnici Vojske i policije uhapsili okrivljenog Avni Sulju i prilikom pretresa kuće okrivljenog Adema hisena su pronašli između ostalog: jednu automatsku pušku, dve ručne bomba, dve vojne maskirne uniforme - nato, kao i veću količinu metaka kalibra 7,62. Okrivljeni Ademi Hisen pošto je prilikom bekstva poneo sa sobom zaduženu poluautomatsku pušku prvo ju je sakrio u obližnje livade a sutradan na tavanu svoje kuće. Zatim se uputio u selo Batuše kod svojih rodjaka i na putu ka selu ga je zaustavila patrola vojne policije koja ga je tom prilikom lišila slobode, i prilikom ponovnog pretresa kuće okrivljenog a po njegovom kazivanju je pronašla sakrivenu poluautomatsku pušku i manju količinu municije kalibra 7,62 mm. za istu.

Pravnom analizom napred utvrđenog činjeničnog stanja, po oceni sude kritičnom prilikom su se u radnjama

okrivljenih stekla sva bitna obeležja predmetnih krivičnih dela i to: okrivljenog Ademi Hisena krivičnog dela terorizma iz člana 125. kažnjivog po članu 139. stav 1. KZ SRJ i okrivljenog Avni Sulje krivičnog dela udruživanja radi neprijateljske delatnosti iz člana 136. stav 2. u vezi stava 1. u vezi člana 125. KZ SRJ. Naime, okrivljeni Ademi Hisen je u vreme i mesto kao u izreci, otvarao, iz poluautomatske puške oružanu vatru na kolonu pripadnika Vojske Jugoslavije i na taj način izazvao konkretnu neposrednu opasnost za živote ljudi. Takodje okrivljeni Avni Sulja je u vreme i mesto kao u izreci uzeo predmetnu lovačku pušku zajedno sa pripadajućom municijom i sa istom držao stražu na prilazima sela sa zadatkom da spreči pripadnike policije Republike Srbije i vojske Jugoslavije u vršenju redovnih zadataka.

Odlučujući o psihičkom odnosu okrivljenih sud nalazi da su isti počinili predmetna krivična dela sa direktnim umišljajem odnosno da su kritičnom prilikom bili svesni zabranjene posledice i da su hteli nastupanje iste, naime, okrivljeni Hisen kao prosečan čovek sa prosečnim psiho fizičkim osobinama je bio svestan kritičnom prilikom da otvarajući oružanu vatru na pripadnike Vojske Jugoslavije na taj način izaziva konkretnu neposrednu opasnost za živote ljudi - pripadnike Vojske Jugoslavije. Takodje, okrivljeni Sulja je prethodno bio svestan da je u selu formirana DTG tzv. "OVK" da se ista naoružava i da je vršila napade na policiju i Vojsku Jugoslavije, pa je tek potom preduzeo radnje a iz kojih proizilazi njegovo stavljanje pod komandu DTG tzv. "OVK" sela Molić odnosno pristupanje istoj organizaciji.

Kako se u toku glavnog pretresa nisu pojavile okolnosti koje bi dovele u sumnju krivičnu odgovornost okrivljenih to ih je sud oglasio krivim i kaznio po zakonu.

Odlučujući o krivično-pravnoj sankciji sud je imao u vidu stepen krivične odgovornosti okrivljenih kao i druge okolnosti predviđene članom 41. KZ SRJ.

od olakšavajućih okolnosti sud je imao u vidu

da su okrivljeni do sada neosudjivani. Otežavajućih okolnosti nije bilo.

Geneti napred navedene okolnosti kao i stepen društvene opasnosti predmetnih krivičnih dela i okrivljenih kao počinilaca sud je okrivljene osudio i to Ademi Hisena na kaznu zatvora u trajanju od 16 godina a Avni Sulju na kaznu zatvora u trajanju od 2. godine, nalazeći da će se izrečenim kaznama postići u konkretnom slučaju kako svrha izricanja krivično-pravnih sankcija iz člana 6, tako i svrha kažnjavanja iz člana 33. KZ SRJ.

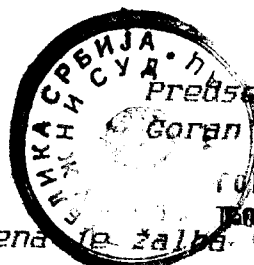
Na osnovu člana 351. stav 1. tačka 6. ZKP-a, sud je odlučio da se okrivljenima vreme provedeno u pritvoru uračuna u izrečene kazne.

Sud je obavezao okrivljene da na ime troškova krivičnog postupka plate iznos od po 650 dinara, shodno troškovniku, a na osnovu člana 98. ZKP-a, te da sudu plate na ime paušala iznos od po 2.000 dinara, shodno dužini i složenosti krivičnog postupka te imovinskim prilikama okrivljenih, a na osnovu člana 95. ZKP-a.

Na osnovu člana 60. 62 i 69. KZ SRJ sud je okrivljenom sulji Avniju izrekao meru bezbednosti oduzimanja predmeta i to: u premetu bliže označenog vojnog naoružanja i opreme, jer su isti premeti bili upotrebljeni za izvršenje premetnog krivičnog dela.

Sa svega napred iznetog sud je odlučio kao u izreci.

Zapisničar,
Ljiljana Mirjačić

Predsednik veća sudija

Goran Petronijević

Горан Петронијевић

Председник одбора судија

POUKA O PRAVNOM LEKU:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba Vrhovnom sudu Srbije u roku od 15 dana po prijemu pismenog otpravka iste preko ovog suda.

Okrivljeni upozoren u smislu čl.7 ZKP izjavi da mu je tumač potreban pa mu sud angažuje sudskog tumača Agrona Čereti koji prisustvuje njegovom ispitivanju.

Upozoren u smislu čl.67 ZKP izjavi da za sada ne želi da angažuje branioca i da će svoju odbranu izneti sam.

Hisen Adem
Ja sam iz sela Molić Opštine Djakovica, tu sam rođen i tu imam kuću. Dobro se sećam da smo mi u selu 15.03.1998 godine zatrežili da nabavimo naoružanje, jer su sva okolna sela, mislim na meštane tih sela počeli da se naoružavaju. Znam da je glavni štab terorističke organizacije "Oslobodičacke vojske Kosova" bio u selu Smolica. Najpre je jedna delegacija iz našeg sela otišla u štab "oslobodilačke vojske kosove" u selu Smolica da se tamo dogovoreaju oko nabavke naoružanja. To je bile grupe naših meštane od njih petorica i to Selim Zuberi, Afrim Goći, Mensur Rustemi, Ali Jupe i Smejil Hiseni. Oni su kontaktirali sa članovima štaba UCK tj. "Oslobodilačke vojske Kosova" međjutim kada su se vratili javili su ostalima da treba izvesti grupe ljudi da ide za Albaniju i da tamo nabavi naoružanje. Sutradan, znači 16.03.1998 godine, ponovo je otišla još jedna grupa ljudi iz našeg sela koji su bili neka vrsta predsedništva našeg sela a među njima su ponovo bili Afrim Goći i Mensur Rustemi i još neka lica ali se sada nesećam tačno ko je od ostalih sela išle sa dvojicom. Trebali su da se obaveste u štabu OVK u smolici, kada da se krene za Albaniju i da se uzme naoružanje. Ustvari od tog trenutka Afrim Goći, Mensur Rustemi i Haljilj Bajrami su stalno išli da kontaktiraju sa glavnim štabom OVK u selu Smolica i oni su ustvari bili veza našeg sela sa štabom u Smolici. Kada su njih trojica sa ostalima vratili, ponovo su obavestili meštane sela da su im iz štaba rekli da smo mi navodno zekasnili sa naoružavanjem i da mi sami trebamo da idemo da nabavimo oružje. Ponovo je održan sastanak u selu i verovatno su ova trojica mislim na goći Afrim, Rustemi Mensura i Bajrami Haljilje, oni su verovatno stupili u kontakt sa nekima u Albaniji, pa je došlo do toga da se u selu sakupi novac kako bi se platio transport naoružanja iz Albanije. Sakupili su činimi se 3.000 nemačkih maraka i svi ljudi iz sela su činimi se dali po izvesnu stotu novca, a ja sam deo 100 nemačkih maraka. Bilo je dogovoreno da njih ne kolicina krene za Albaniju, ali otišlo je njih 33 pretežno mlađih ljudi da uzmu naoružanje. međjutim kada su se vratili iz Albanije doneli su samo 11 automatskih pušaka jer itamo nisu mogli da dobiju oružje iz nekog centra u Albaniji. Tih 11 pušaka su kupili sa novcem koji je trebao da se iskoristi za transport tačnije za oni 3000 nemačkih maraka. U međjuvremenu nešto kasnije, neko je u selu doneo i jedan ručni bacač, jedan puškomitraljez, jedan srednji puškomitraljez, jednu "Zolju" i jedan mali minobacač. Ustvari to naoružanje su nabavili Afrim Goći, Mensur Rustemi i Haljilj Bajrami i verovatno su ga dobili iz štaba u Smolici jer sam već naveo da su njih trojica stalno išli za Smolicu i kontaktirali sa štabom OVK. Ja o tom trenutku nisam bio naoružan od strane tog odbora u selu, već to naoružanje drugi ljudi iz sela zadržali. Ustvari te puške, mislim na 11 automatskih pušaka, zadržali su ljudi koji su ih doneli iz Albanije. Među njima su bili Mejdi Ademi, Zenelj Avdulji, Besim Avdulji, Fadilj Neziri, Hajdar Beća, Rasim Hiseni i činimi se Seljim Hasanj. Pušku je zadržao i Ljulzim Rama. To mi je poznato zbog toga što sam video da su ti ljudi doneli puške iz Albanije, a i u selo je došlo do svadje među ljudima zbog toga što navedena lica koja su donela te puške nisu mogli da opravdaju novac u iznosu od 3000 nemačkih maraka koje je selo sakupilo. Poznato mi je da je i pre toga znači pre 15.03.1998 godine još jedna grupa mlađih ljudi išle za Albaniju i to tajno, jer u selu nismo znali za to i da su odatle doneli oko 15-tak pušaka zajedno sa municijom. Sve u svemu u našem selu Molić bilo je naoružano oko 36 ljudi. Pre od prilike 7-8 dana računajući od današnjeg dana i ja sam zadržao jednu poluautomatsku pušku od Goći Afrima, Bajrami Haljilje i Rustemi Mensura. Oni su mi kao glavni u selu koji su bili

Hisen Adem

pripadnici Oslobođilačke vojske Kosova dali tu pušku. Nisam se nigde potpisao, ali sam pušku zadužio usmeno od njih. Pušku su mi dali bez municije ali sam je nekadašno nabavio municiju od drugih ljudi u selu koji su posedovali takodje naoružanje. Neznam zbog čega sam zadužio tu pušku, verovatno sam u tom trenutku smatrao da će mi biti potrebna zbog situacije kakva se dešavala u našem selu. Konkretno niko me nije primio u članstvo Oslobođilačke vojske Kosova, i neznam dali sam član te organizacije. Pretpostavljam, da sam možda član te organizacije, pošto sam i je glaseo sa svim ostalim muškim članovima u selu da se naše selo naoruža kada smo imeli sastanak dana 15.03.1998 godine svi mi u selu. A i učestvovao sam sa 100 nemačkih maraka kao što sam opisao kao i ostali u selu da se da novac za eventualni transport naoružanja. Medjutim, mogu da kažen, da nisam učestvovao u nijednom napadu, niti na policiju niti na vojsku Jugoslavije. Nisam učestvovao u napadima na policiju i pripadnike Vojske Jugoslavije u selu Ponoševac, ali činimi se da su iz našeg sela učestvovali neki ljudi. Takodje nisam učestvovao ni u napadu na vojničke vojske Jugoslavije niti 29.05.1998 godine niti 30.05.1998 godine. Tih dana, nalazio sam se u kući i bio sam sam. Prethodno, moje porodica mislim na žene i decu kao i druge porodice iz sela, sklonili su se u drugim selima prema Djekovičkoj Opštini, jer je prethodnih dana došlo do napadeterorista na vojsku i policiju od strane članova OVK u blizini našeg sela. U kući sam bio u društvu sa Avni Suljom mojim prijateljem iz sela čije je porodica takodje otišla iz sela. Pucanja je počela da se čuje iz pravca sela Batuše, Morina i Smolice. Neznam gde su bili naoružani pripadnici OVK iz našeg sela ali pretpostavljam da su se i oni zaklonili u šumi. Iz kuće smo je i Avni sulja videli tenkove Jugoslovenske armije kako idu putem prema selu, i neko je pucao na njih iz različitog naoružanja. Ja niti sam pucao, niti sam izlazio iz kuće u tom trenutku. Pošto je bio Sulja samnon on je uzeo moju lovečku pušku i napunio je sa patronama, uveče pošto sam bio sam u kući jer je Sulja otišao do svoje kuće, u mraku, primetio sam da neki ljudi preskaču zid moje kuće. Ustvari dok sam se nalazio u dvorištu kuće primetio sam da jedan čovek preskače zid i ulazi u moje dvorište i odmah je zašao na travu, a je sam pucao u pravcu tog čoveka. Neznam dali sam ga pogodio jer je bio mrak. Ispelio sam više hitaca iz poluautomatske puške. Uplašio sam se pa sam preskočio i je zid i našao sam se napolju, a u blizini sam video još nekoliko ljudi uz zid moje kuće sa vanjske strane. ti ljudi nisu pucali na mene. Dozvao sam te ljude, upitao sam ih i na srpskom i na albanskom jeziku "ko ste vi", ali mi niko ništa nije odgovorao. Nisu pucali na mene iz bilo kakvog oružja i je sam pobeo prema livadama. Pošto sam kao što sam naveo bio uplašen zašao sam u jedno udubljenje i nisam se pomerao. Reno ujutru samo što je svenulo, kada sam pogledao okolinu primetio sam neke ljude, više njih koji su bili svi obučeni u beloj odeći kako klanjaju. Prišao sam im i upitao sam ih ko su, a oni mi ništa nisu odgovorili. I dalje uplašen vratio sam se u svoju kuću, koji sam ušao preko krova i nakon toga više nisam izlazio iz kuće. Činimi se bio sada već 30.05.1998 godine kada je u selu došla vojska. Mislim da su to bili vojni policajci Vojske Jugoslavije. Umedjutvremenu kada sam došao ponovo u kuću, pridružio mi se ponovo u mojoj kući Sulja Avni, a tu sam zatekao i Rame Besima i Hodža Bedrije koji su preko zida ušli u moju kuću. Rame Besim je bio naoružen automatskom puškom a Hodža Bedri je imao samo dve bombe. Prethodno su mi Rame Besim i Hodža Bedri rekli da su 7 dana bili kod sela Morina i da su tamo učestvovali u napadu na pripadnike policije i to prema selu Ponoševac. Pričali su mi da su se vodile borbe i da su se povukli prema našem selu nakon kontranapada policije. Sada nemogu da se setim tačnog datuma, ali činimi se da je bio 30.05.1998 godine kada su nas četvorica znači je, Sulja Avni, Rame Besim i Hodža Bedri bili u "Odi" moje kuće. Ja sam malo popio i bio sam pod dejstvom alkohola, a nas četvorica smo ručali, jer su Hodža Bedri i Rame Besim planirali da posle ručke idu. Neko je lupeo na kapiju drovišta i sulja Avni je to čuo pa je otišao da vidi ko to lupe. Vratio se i rekao je nama trojici da je došla policija i da se radi o vojnoj policiji. Rekao je da na vrata lupe Hamz Goni i da nam kaže da se predamo. Kada su to čuli Rame Besim i Hodža Bedri su s druge strane dvorišta preskočili zid, ostavivši prethodno oružje koje su imali tj. automatsku pušku i dve bombe i kroz livadu su pobešli nepoznatom pravcu upitao sam ih što ostavljate mene a oni su mi rekli da moraju da beže.

Hisen Ademir

Tada sam i ja, uzeo svojupolueautomatsku pušku i takodje sam se prebacio preko zida i sakrio se u obližnjoj livadi. Sulj Avni je ostao u kući, i njega je vojna policija odmah uhapsila. Kada je pao mrak, ja sam se ponovo vratio kući, jer je policija napustila selo, i sutradan sam sakrivši prethodno pušku na teranu, pošao sam putem prema selu BATuše kod nekih svojih rođjaka, tačnije kod mojih ujaka. Dok sam se kretao putem naišao sam na patrolu vojne policije i kada sam se predstavio ko sam, oni su me priveli u Djakovicu.

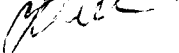
Na pitanje istražnog sudije okrivljeni odgovara:

Kao što sam naveo ja sam bio neoružen polueautomatskom puškom ali nisam zadržao nikakvu uniformu od strane OVK. Znam pouzdano da ni sulja Avni nije imao takvu uniformu a i Rana Besim i Hodža Bedri koji su kao što sam i opisao došli u moju kuću, takodje nisu imali uniforme. Koliko je znam od mene nikakve uniforme nisu bile oduzete. Moguće je da je pronađena uniforma moge brata od strice Ademi Halilija i ta je uniforma vojske Jugoslavije koje on ranije bio zadržao kao rezervista. Nakon toga, ja sam pokazao radnicima SUP-a gde sam sakrio pušku i ona mi je oduzeta zajedno sa municijom. Iako sam rezervni kapetan bivše Jugoslovenske Narodne Armije još jednom napominjem nisam učestvovao u obučavanju ljudi u mome selu i nisam imao neku važnu ulogu u organizaciji ljudstva u mome selu što se tiče vojnih pitanja. Inače obuka mladih ljudi iz moge sela vršena je u selu Smolnica gde je bio štab OVK kao što sam naveo, a tom obukom rukovodili su ljudi koji su došli iz inostranstva, a bili su poznati pod pseudonimima : "Tigar", "Korab" i "Konan". Tu trojicu je nikada nisam video jer nikad nisam ni išao u selo Smolnica. Što se tiče "Mudžahedina" ne mogu se sigurnošću da kažem dali su i oni bili prisutni u selu Smolnica ali su pričali u selu da ih ima u selu Smolnica. Mogu da kažem da sam siguran da su Goći Afrim, Rustemi Mensur i Bejrami Halilij sigurno članovi UČK (OVK) jer su oni rukovodili svim pitanjima što se tiče anteažovanja neoruženih ljudi iz našeg sela u napadima na pripadnike policije i vojske Jugoslavije. Što se tiče Avni Sulje, mogu da kažem da nije zadržao nikakvo oružje i da u ovim stvarima uopšte nije učestvovao. Znam da je on sigurno čovek, kuća mu je zabačena u našem selu i čini mi se da nema ništa sa njim što se deševalo u našem selu u pogledu neoruženja i napada na policiju i vojsku Jugoslaviju. Takodje, pored Goći Afrima, Rustemi Mensura i Bejrami Halilija u našem rukovodstvu našeg sela UČK (OVK) nalazio se i Etemi Miltar, Čuni Bujer i Bejram (Tahir) Neziri. Oni su svi učestvovali u napadima na policiju u selu ponoševac i u svim napadima na vojsku Jugoslaviju koji su se dogodili u bližjoj ili daljoj okolini našeg sela. Ostali neoruženi ljudi u našem selu nisam siguran da su učestvovali u tim napadima.

Drugo nemam šta da izjavim ,zapisnik mi je diktiran na glas, priznajem ga kao svoj i svojeručno potpisujem.

Dovršeno u 16,30.

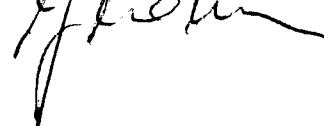
Zapisničar,

Okrivljeni,

Hisen Ademi

Istražni sudija

Okrivljeni upozoren u smislu čl.7 ZKP izjavi da mu je prevodilac potreban te mu sud angažuje sudskog tumača Agrona Čereti koji prisustvuje njegovom ispitivanju.

Upozoren u smislu čl.67 ZKP izjavi da za sada ne želi da angažuje branioca i da će svoju odbranu izneti sam.

AUWI SYLA

Njenu tačnu navodi iz sadržaja krivične prijave koji ste mi predočili. Naime, ja nikada nisam bio član bilo kakve terorističke organizacije, niti sam uopšte član bilo kakve organizacije ili partije. Ranije sam bio član Saveza komuniste, a nakon toga nisam se učlanio u nijednu partiju. Utvrdi se sam bio protivnik organizovanja ovakvih partija, a posebno terorističkih organizacija kao što je UČK (OVK), posebno sam bio protiv ovoga što dolazi iz Albanije, jer su neki ljudi iz Albanije uvek pljačkali. I pre izvesnog vremena opljačkali su mi kravu i tele i ukrali su mi utvrdi sve moje bogatstvo jer sam ja jako siromašan čovek. Uvek sam se družio sa Slobom Čadžanovićem koji je iz mog sela Molić da živi. Kada su počeli da jedine srpske porodice koje je ostale u selu Molić da živi. Kada su počeli da vrše organizaciju u mom selu, mislim da je to bilo sredinom marta meseca 1998 godine i kada je Hadžija Selim koji je predsednik Demokratskog saveza Kosova pozvao sve ljude u selu na neke zbor, nisam išao na taj zbor jer sam bio protiv organizovanja bilo kakvih terorističkih grupa u našem selu. Nakon tog zbora ljudi su mi pričali da su gotovo svi u selu da neoružaju tačnije da nebuve oružje, navodno da bi se odbornili od srpske policije i vojske Jugoslavije. Meni je bilo poznato da nas niti policije niti vojske nikada nisu napadali i nije mi bilo jasno zbog čega smo se mi neoružavali kada nas niko nije napadao. Utvrdi kasnije se desilo su oni koji su bili neoružani u mom selu učestvovali u napadima na vojsku i policiju a ne da je bilo obratno. Takođe sam primetio, da u selu Molić u tome učestvuju najgori ljudi u selu i to Rustemi Mensur, Gođi Afrim, Sulja Spejtin, Etemi Miftar, Reme Miftar i Bajrami Haljilj koji su odmah nakon tog zbora u selu otišli u selo Smolnice gde je bio glavni štab Oslobođilačke vojske Kosova da tamo nebuve neoružavate. Njih šestorica i Čuni Buđer iz našeg sela također, odmah nakon toga su otišli za Albaniju ilegalno i tamo su nebuvali neoružanje, pa su se vratili. Ubrzo posle toga ova sedmorica koje sam napomenuo počeli su da neoružavaju i omladinu i druge stanovnike našeg sela. Sve sedmorice su uvek nosili na sebi uniforme UČK i bili su neoružani automatskim puškama. Često puta su išli za selo Smolnice da se dogovore sa glavnim štabom UČK (OVK). Meni se to uopšte nije svidjelo.

Spejtin Sulja mi je jednom prilikom pričao da su se on i ostale šestorice iz našeg sela koje sam prethodno obročao, kada su išli po oružje jednom prilikom ilegalno prema Albaniji, da su se sukobili sa granicarnicima vojske Jugoslavije i da su pucali na vojnike i bacili bombe, ali nisu uspeli da pređu granicu. Za druge napade koje su oni vršili zajedno sa pripadnicima UČK iz Smolnice i drugih sela je neznam ništa.

Problemi su u našem selu počeli negde 28.05.1998 godine. Negde iz sela Brovine već se začule pucnjave, pa sam pretpostavljao da će policije najverovatnije da dodje i u naše selo. Iz tih razloga svi iz sela su ženu i decu prebacili u druge obližnje sela, pa je selo Molić faktički ostalo prazno. Ostali smo neki nekolicina da čuvamo stoku. Pored mene u selo je ostao i Ademj Hisen, a primetio sam i više starijih muškaraca. Ova sedmorica pripadnici UČK (OVK) i to Mensur Rustemi, gođi Afrim, Spejtin Sulja, Etemi Miftar, Reme Miftar, Bajrami Haljilj i Čuni Buđer se još nekolicinom mladih ljudi iz sela otišli su u obližnju šumu. Inače zaborevio sam na napomenam da je u selu u međuvremenu bilo ukupno preko 30 neoružanih ljudi. Neki su kasnije i sami kupili neoružanje. Primetio sam da se približavaju i pripadnici Vojske Jugoslavije putem, jer je nekoliko tenkova stalo na put u blizini sela. Začule se sporadične paljbe jer su teroristi iz šume počeli da pucaju u pripadnike Vojske Jugoslavije pa sam se ja sklonio u kuću Ademj

AUWI SYLA

Hisena. Ademi Hisen je bio u potpunosti pijan ustvari Ademi Hisen je stalno pijan, a negde noću primetio sam da dvojica preskaču zid kuće i ulaze u dvorište. Prepoznao sam Rama Besima i Hodža Bedriju. Njih dvojica su sestrići Ademi Hisena i primetio sam da je Rama Besim neoružen automatskom puškom, a Hodža Bedri činim se nije imao nikakvo neoružanje. Nisam primetio da je kod sebe imao dve bombe. Kada su ušli u kuću njih dvojica su počeli da viču na Ademi Hisena svog ujaka. govorili su mu da ga treba ubiti sobzirom da u ovakvo vreme sedi pijan kući. Oni su se malo svedjeli a nakon toga sve četvorica smo večerali i otišli na spavanje. Sutradan oko podneva dok smo mi sedeli, a Ademi Hisen i dalje spevao, neko je lupeo na kapiju od dvorišta. Ja sam izašao do kapije i začuo sam Goni Hemza meštana našeg sela koji mi je govorio da otvorim jer je došle vojne policije. Rekao sam da ću odmah da otvorim i vratio sam se da javim ostalima da svi treba da se predeju jer dolazi vojne policije. Rama Besim i Hodža Bedri su mi govorili da ne otvaram vrata, ali ja sam krenuo prema kapiji i odmah sam otvorio vrata. Pripadnici vojne policije su mi odmah naredili da legnem na zemlju, što sam ja učinio i upitali su mi deli ime još nekog u kući. Kada sam ja rekao da ima, sa vojnim policajcima sam krenuo u kući i kada smo ušli u kuću u njoj nije bilo nikoga. Sve trojica Rama Besim, Hodža Bedri i Ademi Hisen su pobjegli iz kuće izgleda se druge strane kuće. Nakon toga pripadnici vojne policije su izvršili pretres kuće a mene su nakon toga priveli Džeković. U kući je ostale lovečke puške, koje je vlasništvo Ademi Hisena, automatske puške koje je vlasništvo bilo Rama Besima i dve bombe, ali ja neznam ko je držao dve bombe. Inače, uniforme UCK ja nisam video, i neznam čije su. Međutim kada smo išli na pokazivanje lica mesta se radnicima SUP-e u kuću Ademi Hisena, primetio sam i te dve uniforme. Tu sam primetio i putne ispreve i odmah sam shvatio da su te dve uniforme policajci negde pronašli i da su pripedale Etemi Miftaru i Cuni Bujeru.

Na pitanje istražnog sudije okrivljeni odgovore:

Inače, nikada nisam bio neoružen u selu Molić. Kao što sam navoe nisam bio zainteresovan za to ali znam da su meštani davali novac i da je prikupilo negde oko 3000 nemačkih maraka za pdopremanje oružja iz Albanije, ali ja nisam davao nikakav novac. Što se tiče lovečke puške vlasništva Ademi Hisena, nije tačno da sam je ja ouzeo od njega niti mi je on dao. Kada smo razgovarali dok smo se nalazili u njegovoj kući Adem Hisen je bio upotpunosti pijan rekao mi je: "nemoj da se brineš i ti imaš pušku" verovatno je mislio na tu lovečku pušku ali ja uopšte nisam ni pomislio da uzmem tu pušku od njega a kako li da se koristim. Inače Adem Hisen je u svojoj kući uvek držao jednu polusautomatsku pušku, ali kako je nebio nemogu sa sigurnošću da kažem. Verovatno je tu pušku dobio od nekoga iz sela, možda od pripadnika OVK, a možda je i sam kupio. O tome mi on ništa nije pričao. Kada su Rama Besim i Hodža Bedri bili u kući, ništa nisu pričali o svojim kretanjima u smislu šta su radili prethodnih dana. Kada sam ih upitao da mi kažu nešto u vezi toga oni su mi odgovorili: "tebe ne treba da interesuje to". Inače mogu odgovorno da tvrdim da Ademi Hisen, Rama Besim i Hodža Bedri dok su bili prisutni u mom društvu nisu pucali iz svog neoružanja. Delo su pre toga i posle toga nešto radili sa oružjem o tome nemogu ništa da kažem.

Drugo nemem šta da izjavim, zapisnik mi je diktiren na glas, priznajem ga kao svoj i svojeručno potpisujem.

Dovršeno u 18,00.

Zapisničar,

Okrivljeni,

Istražni sudije,

AVNI SVEK